Не дуже любив книгу Василько. І не дуже чемно з нею поводився.

...От одного вечора ліг він спати та й узяв книжку перед сном почитати. А Василько знав, що, як лежачи книжку читати, псується зір і псується книжка. Лежить Василько, читає і задрімав. А книжка — бух на підлогу. Аркуші в книжці й пожмакалися. Добре заснув Василько, так кріпко, що й од "бух!" не прокинувся.

І сниться Василькові, що він сам книжка.

От бере його, книжку-Василька, Оленка, що теж не дуже поважає книжку, бере, читає і водночас обідає. Борщ із ложки — кап та й на Василька-книжку. Йому пече, йому неприємно, що на нього борщ капає, та нічого не вдіє Василько, бо він книжка.

А потім ухопили Василька-книжку Миша й Вова та давай на ньому різні дурниці писати: "Читав Вова", "Цікава книжка", "Колька-дурак" — отже понаписували. Так ніби хтось у грязюку перо вмочив та й бруднить, грязнить Василька-книжку.

А потім позакладав якийсь марало-художник у книжку пензлі...

Далі ще гірше!

Оленка почала Василька-книжку ножицями різати — малюнки вирізати... Болить Василькові, аж "рятуйте!" хочеться крикнути...

Тільки-но Оленка ножиці прийняла, як хтось гарячого праса поставив на Василька-книжку. Горить Василько-книжка, дим із нього йде! Пече йому...

Уже Василько-книжка не книжка, а саме шмаття, в яке загорнула Оленка свій сніданок!

Так гірко та так боляче зробилося Василькові, що він аж прокинувся!

— Ой, що зі мною зробили?!

А потім, здогадавшіїся, що то був тільки сон, зітхнув легше.

А зітхнувши, подумав та й гасло про книжку склав:

— Бережи книжку — це твій друг!

І ніколи вже не псує Василько книг та й товаришів соромить, коли хтось із них не береже книжку.